

tes en ny erhvervsgruppe med en god og faglig uddannelse.

I starten af halvfemserne blev der imidlertid mangel på beskæftigelse for tandplejerne. Derfor nedsatte Sundhedsstyrelsen et udvalg, der i 1993 udsendte en rapport, hvori udvalget var enig om en forbedring og en effektivisering af uddannelserne på hele tandplejeområdet, og her startede ligeledes debatten om autorisation af tandplejere.

Ved at give autorisation til tandplejere gives der mulighed for danskerne for flere valg af behandling. Der skabes en bedre service, og forebyggelsesarbejdet forstærkes. Ikke mindst sikres det ligeledes, at patienternes rettigheder overholdes.

I debatten om autorisation til tandplejere fremkom flere modeller, hvoraf en enkelt af disse mange modeller påviste, at der desværre ikke var et behov for en autorisation, noget, man naturligvis kan diskutere, men et ønske, som vi ved, at Dansk Tandlægeforening har gjort meget kraftigt opmærksom på.

Der nedsattes igen en ny arbejdsgruppe i Undervisningsministeriet til at se på de uddannelsesmæssige aspekter i forbindelse med en autorisation. I 1995 fremkom en rapport herom, og denne rapport peger på behovet for at udvide tandplejeuddannelsens indhold og forløb og indstiller, at man autoriserer tandplejerne.

Da man indstillede en autorisation i denne rapport, indstillede man to modeller: Enten med en henvisning fra tandlægen eller uden nødvendigvis en henvisning fra tandlægen. Dette lovforslag, L 177, indeholder autorisationsmodellen, der ikke kræver en henvisning fra tandlægen, og Socialdemokratiet kan støtte lovforslaget. Denne model, hvor man ikke nødvendigvis kræver en henvisning fra tandlægen, er i øvrigt en model, der har eksisteret i Sverige siden 1991.

For Socialdemokratiet handler det grundlæggende om at gøre noget allerede eksisterende i Danmarks tandlægeklinikker lovligt samt via autorisationen at give erhvervsgruppen af tandplejere muligheden for at etablere selvstændig virksomhed inden for de meget stærkt afgrænsede områder, der er skitseret i bemærkningerne til lovforslaget. Ved at autorisere sikres samtidig, at tandplejernes behandling og forbrugernes, patienternes, interesser sikres, og at vi sikrer os imod misligholdelse eller fejlbehandling.

Sidst, men ikke mindst, og som jeg har sagt før, sikrer vi muligheden for, at tandplejere kan starte selvstændig erhvervsvirksomhed. Nogle

mener, at det er et meget følsomt emne. Det kan vi se på høringssvarene, og det er det i sagens natur også. Det er jo folks tænder, vi snakker om.

Det drejer sig også tilsyneladende i høj grad om en konflikt mellem erhvervsgrupper. Det er synd. Socialdemokratiet mener først og fremmest, at den her debat handler om at sikre en så god og varieret tandpleje for befolkningen som overhovedet muligt.

Socialdemokratiets overvejelser har også været, hvordan Folketinget i det videre forløb sikrer en så god tandpleje som overhovedet muligt. Efter vores mening er der i dag så mange rutiner på landets tandlægeklinikker, at disse rutiner ikke nødvendigvis kræver en seksårig uddannelse eksempelvis for at foretage en tandrensning eller lægge en lokalbedøvelse.

Ingen af de notater i det meget fyldige materiale, der har været forelagt, adskiller sig fra dette synspunkt, og i øvrigt markerer alt det materiale, der har været forelagt, at der er meget begrænset risici ved at autorisere tandplejere.

Dog vil jeg sige, at vi også med stor interesse har noteret os dele af de høringssvar, der har forholdt sig kritisk over for lovforslagets vedtagelse, og vi er indstillet på, at vi i det grundige arbejde i Sundhedsudvalget vil tage dette op til fornyet drøftelse. Vi har specielt noteret os, at Sygesikringens Forhandlingsudvalg angiver problemer ved den offentlige finansiering af behandlingen både hos en tandplejer og en tandlæge. Denne problemstilling er vi opmærksomme på, og der må på baggrund af dette igen henvises til, at vi via autorisationen skaber et frit valg for forbrugerne, for den enkelte patient, men også samtidig en risiko for, at man ved behandling hos en tandplejer kan risikere fuld egenfinansiering af denne behandling.

Det er med vilje, at jeg her i denne ordførertale har benævnt erhvervsgruppen tandplejere og ikke tandterapeuter. Det er først og fremmest forebyggende tandpleje, vi taler om, og ikke terapi. Dette sagt for god ordens skyld.

Alt i alt medfører lovforslaget, at vi skaber en ny erhvervsgruppe med mulighed for etablering af selvstændig virksomhed og en ansvarliggørelse i forbindelse med dette, og et frit valg for forbrugerne i valg af behandling. Det offentlige sikres, hvis der sker en misligholdelse af autorisationen, patientrettighederne forstærkes, der sker en markant forbedring af tandplejeuddannelsen både for tandplejere og for klinikassistenter, og der sker en behørig efteruddannelse af de nuværende tandplejere.